

LOVĀEC

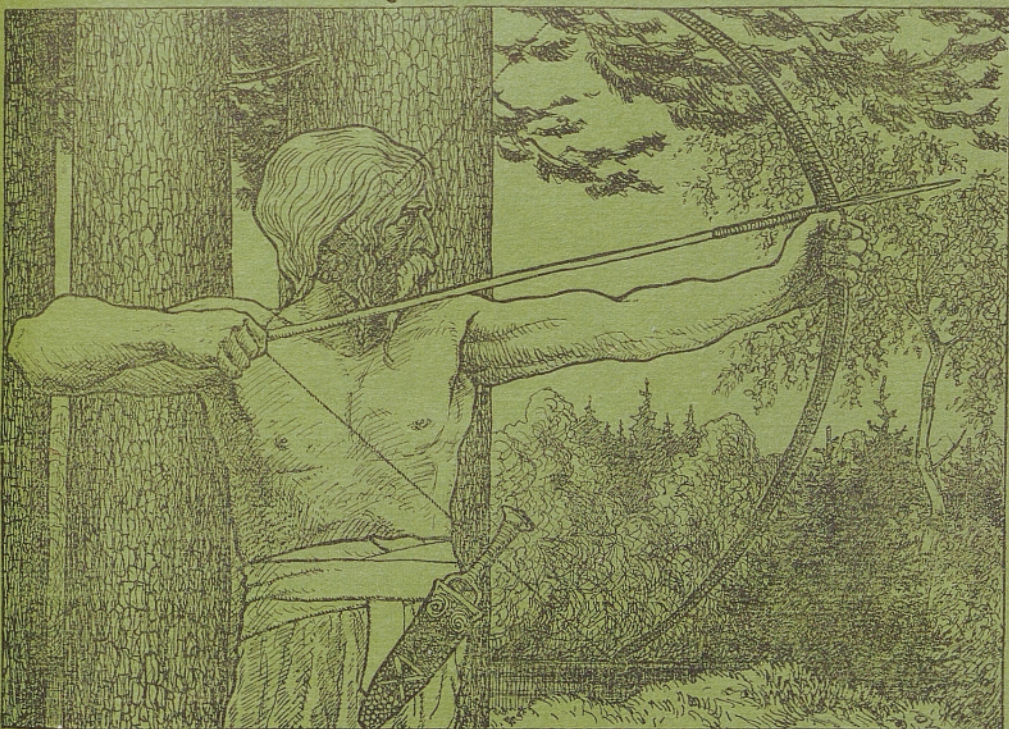
Štev. 7.

List za lov in ribarstvo.

Leto II.

Izhaja v Ljubljani po enkrat na mesec.

VSEBINA:

LOV:

Julij Bučar: Podlasica. (Dalje.) — I. Plesničar: Iz Trnovskega gozda. (Dalje.) — M. Hanzlowsky: O varstvu lovišč. — Iz lovskega oprtnika.

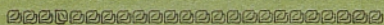
LISTEK:

R. Murnik: Modrijana Starocopatarja zlati nauki.

PRILOGA: Pasja steklina. — Lovski koledar. — Ribarski koledar. — Oglasi.

RIBARSTVO:

V dobi lipanov. — Iz ribarske mreže.

Listnica uredništva. — Listnica upravnishva. — Mala oznanila.

Slovensko lovsko društvo

in njegovo
glasilo

„Lovec“

Društvo je namenjeno slovenskim lovcom vseh pokrajin. Sedež mu je v Ljubljani.

Članarina znaša na leto **5 Kron.** Kdor pa plača enkrat za vselej 50 kron, postane ustanovni član in je nadaljnjih letnih prispevkov oproščen.

Društvo izdaja svoje glasilo „Lovec“, in sicer po enkrat na mesec.

Člani dobivajo „Lovca“ brezplačno; za nečlane v Avstro-Ogrski pa znaša naročnina **6 kron** na leto; oni, ki bivajo v inozemstvu, imajo doplačati še poštnino.

List priobčuje tudi oznanila po tehle cenah:

	na ovitku:	na prilogi:
cela stran	K 250.—	K 220.—
$\frac{1}{2}$	» » 125.—	» 110.—
$\frac{1}{3}$	» » 84.—	» 74.—
$\frac{1}{4}$	» » 65.—	» 55.—
$\frac{1}{8}$	» » 40.—	» 30.—
$\frac{1}{16}$	» » 18.—	» 16.—

Društveno znamenje dobe člani pri odboru za 2 kroni. Pisma in pošiljatve je nasloviti na:

Slovensko lovsko društvo v Ljubljani.

Prva borovska orožno-
tovarniška družba

PETER WERNIG

dr. z om. z. v Borovljah na Koroškem

Isnajditelj in izdajatelj „Triumph-Rifled vrtanja“ in „Wernigovega univerzalnega vrtanja“ z najgostejšim, neprekosljivim vrtanjem, kakršnega še ni bilo, velikanskega strelnega učinka in prednosti ob polnem jamstvu in zmernih cenah. P. n. lovcom priporoča svoje izdelke prve vrste in kakor pero lahke iricevke, kratke lovske puške, dvocevke za šibre in krogle, risane dvocevke (Bockgewehr), Mannlicher Schönauerjeve kratke

puške in pa Wernigove štiricevne puške. — Priporočam svoje puške za krogle, kaliber 9,3 mm, preiskušene na različne strele. Kot največjo novost za dvocevke in šibre in krogle priporočam patrone z nikljastim pliščem 9,3 mm — s svinčeno ostjo in 9,3 mm patrone z legiranimi strelji in papirnim vodom. — Cenovnik zastoj in franko. —

Jakob Zalaznik, slaščičarna, pekarija in kavarna

Stari trg št. 21

Podružnice: Glavni trg št. 6, Bolodvorska ulica št. 6.

Čekovni račun pri c. kr. hran. uradu št. 113.187

Telefon št. 194.

Pasja steklina.

Ker se je v zadnjih mesecih pojavila na Kranjskem, posebno pa v ljubljanski okolici, v mnogih krajih **pasja steklost** in so bili po steklih živalih ugriznjeni ljudje, razglašča c. kr. deželna vlada v Ljubljani v splošno znanje in ravnanje sledeče:

1. Posestniki in lastniki psov se pozivljejo z vso resnostjo, da svoje pse vedno in natančno nadzorujejo in da pazijo na njih zdravje. Psi naj se torej ne klatijo nikdar brez nadzorstva, ker se ravno pri takih prilikah brez vednosti posestnika lahko okužijo in pridejo **v dotiko s tujimi psi**.

2. **Vsakdo** ima dolžnost, svojo ali izročeno mu žival, ki je prišla v dotiko s steklo ali steklosti sumno živaljo, ali na kateri je opaziti znamenja, da je stekla, ali tudi le taka znamenja, zaradi katerih bi se bilo bati, da steče, **takoj ubiti ali odločiti**, da ne bo nobene nevarnosti, in to vrhutega še **nemudoma naznaniti pristojnemu županstvu**.

3. Znaki ali prikazni kužne stekline, ki se pojavlja najčešče pri psih in ki se **širi dalje edinole po vgrizu steklih živali**, posebno steklih psov, **na vseh živalih in tudi na ljudeh**, so sledeči:

V poglavitnem se pri **vseh živalih** največ prikažejo znamenja razburjenja, razgrajavo in togotno vedenje, velika razdraženost, nagnjenje h grizenju ali ujedanju ali pa k bodenju, trkanju itd. (**prava steklost ali besnost**). V drugih primerih pa se kaže takoj otopelost, slabost, ohromelost različnih delov telesa, posebno zadnjega dela života ali zadka, hitro pojemanje moči in hiranje, žival tudi ni več tako močno grizljiva (tiha steklost).

Pasja steklina ima posebno sledeča znamenja:

Najprvo se opaža, da se pes drugače vede nego po navadi, psi postanejo čemerni in neprijazni, nepokojni in plašljivi ali leni in zlovoljni; pogostoma se zarivajo, slušajo svojega gospodarja le neradi in **radi utekajo**; manj jedo ali celo ne jedo, nasproti bi radi kaj neužitnega

ali neprebavnega, kakor les, slamo, perje, usnje itd. pogoltnili ter lizali mrzle stvari, kamenje, kovino, steklo, vodo itd. Ta znamenja trajajo 1 dan do 2 dneva in se mora že iz teh sklepati, da je pes stekline sumljiv. Na to pa psa še **bolj žene, da bi ušel** z doma in se klatil okoli, hudo začne **gristi in klati**, posebno druge pse, mačke in večje domače živali; glas mu je zdrt in hripav, kadar laja, kratko zalaja ter potem v višjem glasu **zateguje in tuli**. Ti pojavi se opazujejo od časa do časa, popadkoma. V takem popadu postane popolnoma brez zavesti, v presledkih med popadki pes mirno leži in ždi; vsled hrupa, s preživo lučjo, z dotaknjenjem s palico itd. pa je mogoče povzročiti, da ga popade besnost.

Da bi se stekel pes bal vode, ni resnično, stekel pes preplava celo široke reke in vode.

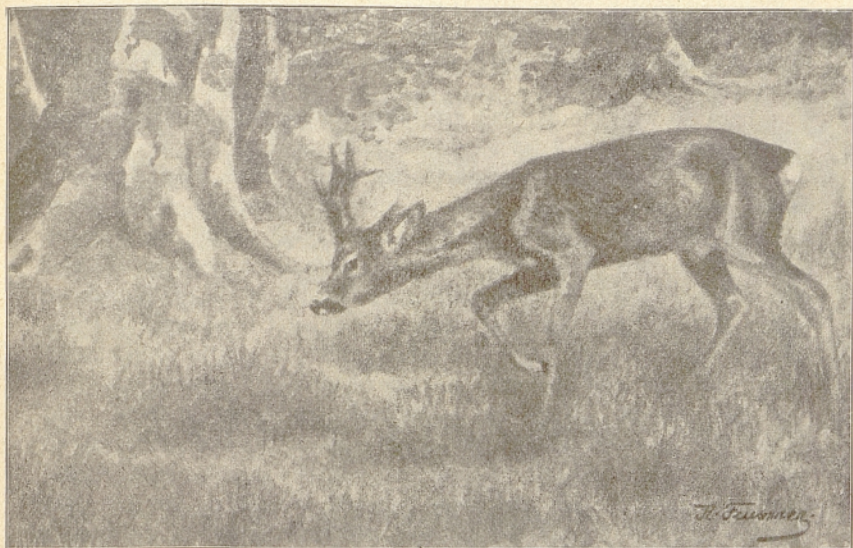
Pač pa za jed nič ne mara in nasprotno bi še dalje rajši požiral neprebavne, celo gnusne stvari. Psi hitro shujšajo, videti so čudni, oči so jim kalne, dlaka brez svita in kuštrava. Naposled mu **ohromi in oslabi** zadnji del telesa (životni zadek) in spodnja čeljust. Popadki besnosti so krajši in krajši, niso tako silni in pes **pogine večinoma med petim in sedmim dnevom bolezni.**

Mačja steklina je podobna pasji, posebno pa je očitna njihova velika nemirnost in silno grizenje in praskanje.

Slične pojave kažejo tudi lisice.

4. Da se zabrani razširjenje steklosti med psi in mačkami, treba je torej posebne pozornosti za te živali in njihovo zdravje. Zato je potrebno, da se posebno psom **daje vedno potrebna hrana doma in da se jim da večkrat piti čiste vode**; posebno je to neobhodno potrebno pri psih, ki so privezani **na verigi** kot varihi ali vsled kontumaca, in pa pri psih, ki morajo nositi ob času kontumaca ali drugače trden **nagobčnik**. Končno se pripomni, ako je pes ali mačka **poškodovala ali ranila ljudi, naj se živali ne pobijajo takoj**, pač pa naj se, ako je mogoče in brez nevarnosti, ulove, prav dobro zavarujejo in opazujejo živinozdravniško.

JULIJ

Podlasica.

Lovsko-zoološka razprava. Piše Julij Bučar.

(Dalje.)

Kako vztrajno preganja podlasica svoje žrtve, vidiš iz tele dogod-bice. Šel sem skozi vas, ko zagledam na slamnati strehi šupe čuden ples. Podlasica je preganjala podgano, ki je čutila ostre zobe svoje smrtnne sovražnice v svojem životu, še preden jo je ta zgrabila. Vsak hip je zacvilila bridko. Šlo je gorindol po strehi kakor blisk, na levo, na desno, navzkriž, ali podlasica je bila podgani zmerom bliže. V smrtnem strahu skoči podgana iz višočine štirih metrov na tla, naprej pa ji ni bilo treba, ker je bila že preganjalka na njej in jo je takoj rešila vseh zemskih nadlog.

Zarit v seno sem čakal v zimski noči lisice. Ker je bil mir, je bilo okrog mene na podstrešju senika vse živo. Miške so imele svoj brezskrbni dirindaj. Ali nočnemu miru ni veliko zaupati. Sovražnik preži od vseh strani, pa tudi miška na podstrešju ni varna. Ko sem se nekaj časa zabaval ob početju teh malih živalc, mi kar nekaj zamiglja pred očmi. Podlasica je imela z miško dirko ravno preko mojih kolen. Pri panju na levi strani pa je miška že zaplakala; iz tega

sem sklepal, da je bilo po njej. Kuretini vsake vrste, domači ali divji, je podlasica zelo nevarna. Ker je najkrvoločnejša zver, ji ne zadostuje, da zadavi in obje eno kokoš, tudi s seboj mora odnesti eno. Ker je pa v kurniku preveč fletno, se tako dolgo vrača, dokler ni več posla zanjo.

Jajca so mali morilki nad vse ljuba. Kar ne more zaužiti, odnese, manjša jajca v gobcu, večja pa pod brado.

Človek ne bi pričakoval od tako majhne živalce, da se loti celo velike srne, pa je le tako. Preži na njo na vzvišenem mestu pa ji skoči na vrat, kjer je srna, kakor znano, najbolj občutljiva. Tam se zagriže in se tako čvrsto drži s kremplji, da srni ne pomaga nič, ako prav beži s svojo pijavko skozi drn in strn. Na njivi so slišali več večerov bridko ječanje zajca. Šele šesti večer so šli gledat in so našli pet objedenih zajcev, šestega pa se je še držala podlasica, ki ga v svoji morilni strasti ni hotela izpustiti kljubu nevarnosti, dokler je niso pobili.

Pod kupom kalanic si je napravila podlasica v zemlji svoj kotel. Ker so videli ljudje vsak dan tam okrog skakati podlasice, so pričeli kup razmetavati ter pregnali dve podlasici izpod njega. Pa kaj zapazijo v zemlji? Nič manj nego dvanajst mladih zajčkov so našli, deloma napol pojedenih, deloma šele načetih. Najboljše izpričevalo, kako zna polusvetnica gospodariti v lovišču.

Tudi mleko ima podlasica rada. Pravijo, da hodi celo v hleve krave molst.

Da je naša zverka, ki biva rada v družbi, v loviščih nemogoča, o tem si se, skrbni lovec, gotovo preveril že sam. Nočemo pa biti krivični, zato pribijemo tukaj, da koristi podlasica kmetu jako mnogo. Ni ga bolj zakletega sovražnika mišim, podganam, krtom kakor je podlasica. Kjer se udomači, tam nimajo obstanka navedeni glodalci, ker pomori iz gole strasti mnogo več, kakor potrebuje za svoj živež. Ne brani se pa niti žuželk, škodljivih hroščev, polžev, žab itd. Loti se celo modrasov in gadov, dasi plača nekatera svojo predrznost z življenjem. Ribe in raki so podlasici dobro došli. V sili ne prizanaša celo svojim tovarišicam. Mrhovine pa se loti le v najsrajnejši potrebi. Velikim živalim izpije le kri, od manjših pa zauživa tudi meso.

Ako ti je, kmetovalec, kaj do tega, da se uspešno ubraniš svojih poljskih nadlog, potem dovoli svoji prijateljici živeti in gospodariti po njeni volji; ako zaide pomotoma k sosedu lovcu, potem bo pa ta govoril menda edino s šibrami. Jezi se pa tako rada, da jo stare, kakor pravijo, časih sama jeza. V bolečinah ali v jezi da podlasica od sebe glas, kakor miš ali podgana, začvrči.

Prav mlade podlasice iz gnezda se dajo udomačiti in postanejo vsakomur prav ljubke igrače. Samo z mesom jih ne smeš hraniti, ker

izbruhne sicer vsa sila divje narave. Mleko jim je najprikladnejša hrana. Udomačena podlasica učka 4—6 let, v prostosti pa 8—10 let.

Sled podlasice spoznaš lahko. Stopinje so nekako skupaj. Na levi strani vidiš po tri v eni vrsti tako, da sega druga v prvo do polovice, zadnja je le nekoliko oddaljena od prvih dveh. Na desni strani spredaj nekoliko poševno pa je četrta stopinja. Stopinje tvorijo zatorej trikot. Stopali in ostri, primerno dolgi kremplji se poznajo prav dobro.

Podlasica igra veliko vlogo v praznoverstvu. Ako te ugrizne, se ti naredi takoj tvor. Ako pa v jezi pihne vate, ti oteče obraz, ali pa celo oslepiš in umrješ. Po imenu je ne smeš imenovati, sicer ti puhne v obraz. To stori pa tudi tvoji kravi, ki ti daje potem kri namestu mleka. Podlasica, polagoma trpinčena do smrti, ozdravi bule, njena gorka kri, zaužita, pa padavico. Preroško moč si pridobiš, ako živi podlasici iztrgaš srce in ga poješ še toplega. Dobro srečo torej!

Dasi je podlasica zelo majhna, naj ne bo lovcu nikdar žal strela. Mnogo zla utegneš odvrniti svojem lovišču z eno samo tako roparico. Da se krznarji nič kaj ne trgajo za njen kožuh, naj te nika ne moti.

Kjerkoli vidiš kup debelega kamenja, drv, staro podzidje itd., postoj nekoliko, pa ti pride podlasica pred puško. Da boš bolj gotov, posnemaj glas miške pa mirno opazuj vse luknje pred sabo. Kmalu boš videl, kako podlasica radovedno kuka iz kake razpoke — tedaj pa po njej!

Časih jih je več pod enim kupom. Poleti sem čakal po dežju pred podzidom ob okrajni cesti nalašč na podlasice, ker sem bil par dni prej videl eno skakati tam okrog. V dveh urah sem dobil štiri. — Po deževju se potikajo podlasice rade okrog.

Ko sem pred leti stal na brakadi ob gozdnem robu, mi priskakljata dve podlasici druga za drugo po poti nasproti. Eno sem ubil, druga pa je ranjena zbežala v luknjo; iz nje jo je izkopal pes.

Meseca majnika l. 1905 je korakal lovec s psom -jazbečarjem preko velikega travnika ob potoku. Od vode mu švigne podlasica mimo nog. On ustrelji, živalca pa zbeži ranjena k potoku nazaj in izgine. Pes teče po sledu nazaj in popade nekaj. Lovec mu odvzame mlado, slepo podlasico, ki jo je bila izgubila noseča starka po strelu. Od glave do konca repka je merila en decimeter.

Ako korakaš s puško po božjem svetu, opazuj pozorno in pazi na vsak najmanjši šum! Podlasic je prav mnogo in marsikatero utegneš dobiti čisto slučajno. Ako se ti skrije na polju v luknjo, počakaj malo, poizkusi tudi in oponašaj miške, pa bo gotovo kmalu zopet zunaj. Ako ne znaš urno in spretno streljati, pusti svojega psa za podlasico, ta ti jo dobi prej kakor ti.

Najuspešnejši pa je lov v železo ali past. Ne bomo jih opisovali, ker so povsodi naprodaj in so sploh znane vsakemu lovcu. Poudarjati je le, da bodi železo za podlasico primerno majhno in tudi dovolj občutljivo, ker je žival zelo lahka. Preden ga rabimo, moramo železo dobro osnažiti in namazati z lepo dišečim mazilom, da izgubi duh po železu. Takih mazil je mnogo. Najboljši je tale recept: Zmešaj $\frac{1}{5}$ grama najboljšega muškata, 6 gramov janeževega in 6 gramov zobnikovega olja; napoji z eno, kvečjemu dvema kapljicama te tekočine čisto capico in namaži z njo vse dele železa. Mešanico hrani v dobro zamašeni čisti posodi, pa jo lahko rabiš vse leto.

Železa ni treba zakopavati, kakor pri lovu na kune, lisice, jazbece in druge živali; zadostuje, ako pokrijemo železo pod milim nebom s suhim listjem, mahom ali z mravljinjim drobirjem, v poslopjih pa s slamnim drobirjem ali sniporom.

Za vado so na prostem mali ptiči. Obesi jih 30—35 *cm* visoko na šibico nad sredino železa tako, da mora podlasica stopiti v železo, ko skoči za vado. V poslopjih nastavi jajec ali suhih sliv, namazanih z medom, ali pa, kar je najboljše, par rjavih hroščev, pečenih v masti. To pritrđi na krožnik železa. (Konec prih.)

Iz Trnovskega gozda.

Spisal I. Plesničar.

(Dalje.)

Zjutraj ob zoru sem bil zopet pri snočnjem petelinu. Tudi zdaj je pel dobro, ali ne dolgo. Ustrelil sem ga kmalu. Že prej je tam okoli frčal drug petelin, potem tretji, četrti . . . ne vem, koliko jih je bilo. Klekanja, pokanja, žegetanja ni bilo konca ne kraja. Frčali so z drevesa na drevo, z drevesa na tla in obratno. Bojevalo

se jih je po dvoje in tudi troje. Bilo je čudovito in neverjetno. Perje je frlelo od njih kakor suho listje pred vetrom. Videl sem, da so nekateri petelini prileteli oddaleč na boj. Divjih petelinov boje sem videl večkrat, ali podobnih ne. Marsikateri lovec je imel petelina za gotovega, ko je prišel pa na kraj petja, ptiča ni bilo tam: odrfler je bil gotovo na boj.

Nekoč sem po malem trudu ustrelil divjega petelina, toda padel je po goljavi čez globok prepad. Tisti večer sem ga moral pustiti tam v snegu, ker je bilo že pretemno. Drugo jutro sem imel drug opravek. Šele popoldne sem bil prost in sem ga šel iskat. Ker sem dobro vedel, kje je padal, sem ga našel izlahka. Ležal je na mehkem snegu, popolnoma tak, kakor živ, frleč petelin. Ako bi bil še živ, bi se bil gotovo kaj zganil, bodi si s perotnicami, s kremplji ali z glavo. Sneg je bil tako mehak, da bi se bila spoznala najmanjša živa živalca. Najdenega petelina sem obesil na drevo in šel na drugega. Solnce je bilo še visoko, ko sem prišel v namenjeni kraj. Po visokem snegu je pihal oster veter; ker je bilo še zgodaj, sem si poiskal zavetja. Dobil sem primerno zatišje pod solnčno skalo. Nalomil sem nekaj kosmatih smrekovih vej, jih položil na sneg in sedel. Vkratkem je prifrlel petelin in obsedel približno dva streljaja od mene na posamezni bukvi. Med mano in petelinom ni bilo nič drugega kakor visoki bleščeči sneg. Petelin je bil obrnjen proti meni. Začel je takoj peti. Nekaj časa sem tuhtal, kaj bi s petelinom pri solncu in bleščečem snegu. Naposled sem sklenil, da zamenjam belo spodnjo obleko z vrhnjo. Solnce je še sijalo name in petelin je pel naprej. Ko je udaril (pok), sem bil že pokonci, na drugi „pok“ je bila že suknja na tleh v snegu, in nato tudi telovnik in srajca. Pri jopiču sem porabil dva udarca, preden sem ga oblekel. Po 10—15 udarcu so bile tudi hlače na snegu. Skoraj toliko sem porabil tudi pri spodnjih hlačah. Kmalu sem bil v Adamovem kožuhu. Klobuk sem zavil v bel robec. Belo preoblečen sem začel nastopati petelina. Prišel sem do njega kakor po temi. Ko sem ga ustrelil, je še sijalo solnce.

Ker je bilo že precej mraz, sem šel po novi modi oblečen domov. Noč je bila lepa, svetla. Medpotoma sem vzel obešenega petelina in korakal po cesti, večinoma pokriti s snegom. Tiho sem prišel na križpot. Po drugi cesti je prišel velik mož. Kmalu bi se bila udarila z njim. Ko me je videl v beli obleki in v vsaki roki „parklja“, se je revež tako ustrašil, da je zarjul kakor zverina. Nič ni pomagalo moje zagotavljanje, da sem človek, da se me ni treba bati itd. Strahopetec je kričal in tekel, kar je mogel.

Doma so me čakali gozdni oskrbnik in vsi tovariši, stanujoči tam v treh hišah. Vsi so me gledali začudeni. Ko sem jim pa natanko

razložil to reč, se niso malo smejali; posebno so se grohotali možu, ki je bil bežal po cesti. Bali so se me pa tudi moji mali otroci.

Štirinajst dni potem je bila na križpotu na mali smreki pribita prav lična skrinjica, sveto razpelo in par podob Matere božje. —

Iz mesta je pisal plemenit gospod, da pride na petelinji lov. Ko je bil petelin gotov, smo mu sporočili: petelin poje; pišite, kdaj pridede. Naznanili smo mu kraj, petelinov hrib. Prenočevali da bomo v veliki bajti drvarski, kjer je prostora za štirideset mož. Slame da je tudi dovolj, če tudi je malo zmečkana. Tudi da je dosti drv za kurjavo in pa mnogo bolh. Peč da še stoji, vodnjak da je poln, snega da je do žlebov, okna da so še zamašena, baklje da so izcepljene. Vse da je pripravljeno. Gospod naj izvoli naznaniti dan prihoda. Gospod je odgovoril telegrafično. Drugi popoldan sem ga čakal že v bajti. Ko sva se bila že vse pogovorila, je gospod želel iti na petelinov „padec“. Pred zatonom solnca sva bila že v petelinovem kraju. Kmalu je petelin prifrlel in začel takoj peti.

Vkratkem sva bila pod petelinovim drevesom. Gospod je bil strasten, izvežban lovec. Toda po svoji volji ni naredil nič, pa tudi besede ni izpregovoril nobene. Želel sem, da bi gospod ravnal po svoji volji, pa ni hotel nič slišati, češ, da on danes nima besede pri lovu. Medtem je prifrlel že drugi petelin in obsedel blizu naju na lepem kraju. Ker je pri padcu drugega petelina umolknil prvi, sva naskakovala drugega, ki je pel prav dobro. Bila je še tema.

Gospod me je povprašal: „Ali naj streljam?“

„Ako vidite pušni cevi,“ sem mu odgovoril. Lovec je ustrelil, petelin je padel. Nisva prišla še za hrib, ko je pel zopet drugi petelin. Ob desetih sva prišla v bajto, zakurila na ognjišču in v peči, povečerjala in legla na vlažno slamo. Spala nisva skoraj nič. Spalnica je bila zaradi kurjenja zatohla in mokra. Zato sva bila opolnoči zopet pokonci in se grela pri lepem ognju. Prižgala sva bakljo in šla po visokem, trdem snegu proti petelinu. Že oddaleč sva slišala petelina peti. Tudi zdaj je molčal lovec kakor zadnji gonjač. Po dvesto skokih sva bila pod petelinom. Jaz sem se umaknil, lovec pa je skočil naprej, ustrelil in petelin je padel. Nalomil sem smrekovega vejevja, ga položil po snegu in počivala sva nekoliko. Vreme je bilo lepo, tiho, bleščale so zvezde; saj je bilo šele ob treh popolnoči.

Gospod bi bil rad videl izhod solnca. V desetih minutah sva bila na vrhu hriba, 1300 *m* visoko. Kakor zamaknjen je gledal gospod v izhajajoče solnce, podobno monštranci.

„Kdo je srečnejši kakor jaz danes!“ je vzkliknil gospod. Ko je solnce izgubilo svoj zlati obroč, sva se vrnila v bajto, vzela svojo prtljago in počivala zunaj na svežem zraku. Po zajtrku sem vtaknil

vsakemu petelinu dve tanki trti skozi kljun, ju zvezal skupaj in položil gospodu čez ramo. Korakal je več ur daleč proti domu.

Drugo leto je prišel ta gospod zopet na divje peteline. Prenočila sva v oni bajti. Vse je bilo po starem. Pred dnevom sva bila že blizu petelina. Naskakovala sva ga precej daleč in zmeraj sem moral biti spredaj. Niti enega koraka ni naredil po svoji volji; vse je moralo iti po moji misli. Po petelinovem padcu je rekel: „Lani sem vas opazoval, kako vi naskakujete petelina, in to vselej na petelinov „pok“; tako dobiš pri vsakem „udarcu“ po en korak in slišiš bolje. Jaz sem petelina zalezoval vselej na žaganje, poslej se bom držal udarca.“

Take misli je bil tudi grof Chambord.

Mlad gospod nam je pisal, da prej ne gre na petelina, dokler ne dobi sporočila, da je pel petelin dvakrat na enem in tistem drevesu. Oho! Dragi gospod, ne bo nič! Pisal sem mu: ako ne pride kmalu, bo prepozno. Prišel je drugo jutro. Pojasnil sem mu razmere, da petelin ni stanoviten, da se pojoč preklada z drevesa na drevo, da zjutraj odfrli že pred dnevom in včasi da ga še ni tu; včeraj zjutraj da je pel precej dobro.

Šla sva v petelinov kraj, čakala in čakala — petelin se ni oglasil. Že je obsevalo solnce ves hrib — petelina še ni bilo. Gospodu se je bralo na obrazu, da ga nekaj grize. Naposled je rekel, da tukaj sploh ni nobenega petelina. Bil je pa prav tukaj najboljši.

„Pisali ste mi, da petelin poje vsak dan na drugem drevesu. Ustrelil sem že dva petelina, in vsak je imel svoje izbrano drevo!“

„Gospod, jaz sem jih pa več kakor dva!“

Posmejal se je nekako čudno. Morda si je mislil, da sem jaz osel ali on.

Tisti petelin je bil strašansko razburjen, pel je, letal okoli in se večkrat preselil že v temi. Frlal je na tepežko. Kadar je bil dobro natepen, je ostal v svojem kraju in pel počasi. Kadar je malo okrevljal, je šel zopet na boj. Bil je napol oskuben . . .

V visoki občini so ujeli kmetje blizu hiš pevajočega divjega petelina in ga izročili najemniku lova. Petelin je bil več časa zaprt na primernem kraju. Dobival je svojo navadno hrano. Izprva je jedel precej rad, kasneje pa je slabel vedno bolj. Poznalo se mu je, da pogine, ako ne pride na prosto. Lepega popoldne se je zbralo več gospode obojega spola pred zaporom ujetnikovim. Vzeli so ga iz ječe in ga spremili v svobodo kilometer daleč v gozd. Izpuščen je počasi stopal v hrib, se oziral na desno in levo po drevesih in poizkušal odfrlet, pa ni mogel. Tolkel je s perotnicami, natezal vrat, odleteti se pa ni upal. Zmeraj dalje in više se je pomikal v hrib, ter pulil med potoma travo in popke. Ko se je izgubil v goščavi, ga je gospoda

pozdravljala z „živio“-klici. Potem ga nismo videli dolgo nič več . . . Čez nekaj mesecev sem zaradi dežja sedel pod košato smreko. Tedaj se je pripasel na 15 korakov do mene. Videl me je, pa se ni nič bal. Odkorakal je počasi. Šel sem za njim, on pa je stopal pred menoj. Naposled je srfel približno štiri metre visoko. Prišel sem pod drevo, ali on se ni umaknil . . . Videl sem ga še večkrat. Osvobojeni petelin je ostal v bližini; pomladi je tudi pel ondukaj. Petsto do šeststo metrov nad morjem, pod jetnikom, je tisto leto pel še drug petelin, prej pa nikoli nobeden. Tisto pomlad je ustrelil neki gospod obadva.

Kuna.

Majhen deček sem že zahajal s svojim starim očetom na lov. Z lovom sem se pečal razen let vojaške službe do svojega 60. leta. Mnogokaj sem doživel na tem dolgem lovskem potu, mnogo lovskih razočaranj, pa tudi mnogo lovskega veselja.

V 1. do 6. št. lanskega „Lovca“ je spisal g. Podgorski mičen sestavek z naslovom „Za kunami“. Prebirajočemu ta lepi spis, mi je oživel spomin na marsikateri dogodek izza lova na kune. Bodi mi dovoljeno, očrtati to, kar sem sam doživel na tem velezanimivem lovu.

Na kunji lov sem hodil zjutraj pred solncem. S seboj sem vzel puško, železje (skopec), platnenih cunj, lovski nož in palico, na vrvi pa sem vodil psa; v torbi sem nosil živež za ves dan. Sledil in lovil sem približno tako kakor g. Podgorski. Vsak kraj in vsaka tla imajo svoje posebnosti za kunji lov, tako da se zmoti včasih celo najboljši lovec. Povedati pa moram vnaprej, da psa nisem nikoli puščal za kuno v luknjo. Navadno je kunja luknja premajhna za psa. Ko sem zasledil kuno v njenem brlogu, sem nastavlil v glavni vhod železje ter ga lepo pokrtil z maňom, listjem ali s podobno tvarino iz bližine. Vse stranske luknje sem zamašil in zadelal s snegom, le eno, ki je držala v glavno, sem pustil odprto. V zadnji luknji sem zakadil; kakor hitro je prišel dim do kune, je skočila in se ujela v skopec. Kadar pa ni prišel dim do kune, ali kadar se je umaknila v drugo stran, sem pustil skopec tam, drugi dan sem gotovo našel kuno že ujeto.

Nekaj zanimivega sem doživel pred mnogimi leti. Nekega dne sem šel po svežem snegu za kunjim sledom. Sled je vodil pod skalo; tam je bila le ena luknja. Ker nisem mogel kaditi, sem nastavlil skopec v glavni luknji, kjer je šla kuna noter. Potem sem šel domov eno uro daleč.

Drugi dan je bilo Rojstvo Kristusovo. Domači so šli k maši, jaz pa sem ostal doma, dokler se niso vrnili. Zato sem prepozno prišel do kuninega brloga. Kuna si je bila že odjedla ulovljeno nogo in se je vrnila v brlog. Iznova sem nastavlil skopec in uredil vse potrebno. Ker

je bil vedno svež sneg, sem lahko opazoval kuno, ali se ulovi ali uide. Šele peti dan sem sledil kuno; šla je iz brloga čez za mrzli skopec!

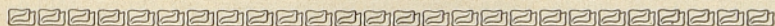
Vzel sem skopec iz luknje in šel po sledu za kuno, ali ne daleč. Šla je pod malo skalo. Nastavil sem tam skopec in področal na nasprotni strani. Kuna je skočila izpod skale in obtičala v pasti. Kuna je bila močno napeta; odrl sem jo, pregledal želodec in čreva ter zapazil, da ni imela niti trohice hrane v sebi. Odjedena noga pa ji je bila že do dobra ozdravela.

Zopet sem osledil kuno. Skrila se je pod veliko skalo. Postavil sem skopec kakor po navadi; drugi nižji luknji sem pa zakadil. V par minutah je kuna švignila kakor blisk mimo skopca iz brloga. Ustrelil sem za njo; kuna se je zvila v klopec in obležala. Mel sem si omrzle prste in dihal v pest. Medtem se je kuna pobrala in ubežala. Preden sem jo imel na muhi, je bila že v luknji. Zastonj je bil moj trud, kopanje in kajenje. Cel mesec sem hodil po mehkiem snegu gledat, če je prišla kuna iz luknje, pa je ni bilo.

Slišal sem od akademično izobraženih lovcev: če je kuna ali lisica smrtno ranjena, ne pogine nikoli v luknji, marveč pride pred smrtjo na zrak. Hotel sem dognati, ali je to res. Toda kune ni bilo na zrak.

Nekoč sem šel po 30 *cm* visokem snegu za kunjim sledom. Uzl sem jo na močni smreki v veveričjem gnezdu. Ker je bilo tam okoli še več drugih smrek, se je kuna odtihotapila, ne da bi je bil jaz zapazil. Hodil sem še par ur za njo. Z velikim veseljem jo zagledam, čepečo okoli 10 *m* visoko na smrekovi veji. Nategnem petelina na puški, pomerim, pótegnem — pek! Zopet pek! Tako je šlo do zadnjega klobučka (Kapsel). Zastonj sem vrtal z iglo in sipal prahu (smodnika) v pistone. Preveč sem bil zamočil puško po goščavi. In ves tisti čas je kuna mirno gledala name. Spomnil sem se govorce: ako obesi lovec suknjič pod drevo, kjer je opazil kuno, gre lahko domov po puško; kuna ga bo še vedno čakala in zrla na suknjič. Storil sem tako, ali ko sem se vrnil, ni bilo več kune . . .

(Dalje prih.)

O varstvu lovišč.

M. Hanzlowsky.

Mnogo je srečnih ljudij, ki imajo manjša ali večja lovišča. Toda to še ni vse. Predvsem si je treba preskrbeti varnostnih organov, ki naj marljivo skrbijo za divjačino in čistijo zrak pred dvonogimi in štirinogimi roparicami.

Zahtevajo od njih pač veliko in to po vsej pravici, zakaj od njih je odvisna vrednost lova. — Predvsem mora biti lovski paznik krepak

zdrav, duševno nadarjen, dobrega spomina. Potemtakem pravi detektiv. Zraven tega mora biti izvežban lovec, večč vseh lastnosti divjačine, vztrajen in neustrašen v boju proti vsem škodovalcem lova. Seveda ne sme biti analfabet, pa tudi v socialnem oziru ne sme stati na najnižji stopnji. Najboljše izpričevalo je zanj državna izkušnja, ki priznava njegovo sposobnost za lovskega variha.

Kako pa je v tem oziru pri nas? Je že vrag, da tudi tu igrajo glavno vlogo gmotna sredstva gospodarja. Da, lov je v resnici zelo drag šport.

Toda tudi imoviti gospodarji uvažujejo te zahteve malo ter mislijo, ako je šlo dosedaj tako, zakaj pa zanaprej ne bi bilo dobro. Toda napredek zahteva tudi tukaj, da se obnovi marsikaj, kar drži slabo. Ob izbiranju varnostnih organov vladajo zastarele navade. Bodi mi dovoljeno, da se nekoliko obregnem ob te lovske paznike; kar sem opozoval sam, to naj izve tudi javnost.

Družba si je po vroči borbi pridobila jako razsežno lovišče, z goratim svetom, obilo divjačino in — mnogimi tatinskimi lovci. Treba je bilo najmanj štirih paznikov, kateri bi morali takorekoč noč in dan stati na straži in imeli opravka nad glavo.

Toda kaj je sklenil ta konzorcij? Najeli so dva kmeta, ki sta bila prej strah divjačini. Ta dva naj bi med tednom tako malo pogledala po lovišču. Najeli so tudi dvainsedemdesetletnega starčka, ki naj bi nadzoroval, in pa — hotelirja kot nadlovca. Prvima dvema se plača po 30 K, drugemu 40 K in zadnjemu 60 K na mesec, ali 1920 K na leto. Ti ljudje nadzorujejo torej lov; pa kako? Kmeta gledata s svojega polja ali izpred duri na sinje gore, ki tvorijo lovišče; starček je vesel, ako pride do bajte in nazaj domov, in hotelir je še veselejši, ako dosti skupi ob lovu. V lovišču pa veselo pokajo puške tatov! Da bi bolje spoznal vzornost tega nadzorstva, sem vprašal lovca, koliko tatinskih lovcev so že oddali roki pravice. Odgovoril je: »Kaj bi pa mi tvegali življenje? Smo premalo plačani! Kdo nam bo redil deco? Pa saj dobro vemo sami, da nismo vredni vsi skupaj toliko, kakor en dober lovec.« Ako pa pride član lova, potem pa imajo seveda polna usta in vedno iztegnjeno roko za napitnino.

Resnica je to; bolje bi bilo, da ne bi bila taka. Gospod iz mesta si je najel lov na deželi in sicer za dobo 10 let. V gostilnici vpraša gostilničarja, če bi dobil za malo odškodnino lovca. Gostilničar mu seveda takoj predlaga »sila pridnega« moža in kmalu je sklenjena pogodba med znanim tatinskim lovцем in najemnikom: 15 kron na mesec. Seveda zapriseči ga za tako malo dobo ni potreba. Gostilničarju se pa samo še izboljšajo že sedaj dobre zveze z »lovcem«. Ustreženo je vsem — gospodar je pa opeharjen.

Graščina jo je srečno privozila na kant in prišla v roke židu z Dunaja. Varnostno osebje stane seveda mnogo. Zakaj pa ne bi opravljal službe lovčeve kočijaž, ki tako rad vidi puško? In res, ako ni sedel na kozlu, je hodil po gozdu in streljal še večje kozle!

Pri malem občinskem lovu je 42 članov, od župniškega hlapca pa gori do župana! Vsi naj bi tudi skrbeli za varstvo, toda čez teden ni nikjer nobenega, ob nedeljah in praznikih pa moli cev izza vsakega grma. Kajpada, še lovca bi bilo treba, ko je že »lovcev« preveč.

Smelo lahko trdim, da je več ko $\frac{3}{4}$ današnjih lovskih čuvajev le za parado in da za to službo niso sposobni. Ti pazniki, oziroma avtodidakti, naj opravljajo službo, za katero večinoma nimajo niti najpotrebnejše podlage.

Pa tudi ni čudno, da posestniki in najemniki sprejemajo take ljudi; zakaj, kdo jim bo pa igral strežaja, kdo jim bo prenašal težke nahrbtnike, snažil čevlje, pometal, postiljal in nosil »lončke«, kdo, kakor lovec — čuvaj?

To ne gre.

Lovskega paznika služba zahteva, da je vesten varuh lovišča, svetovalec gospodarju, ne pa »deklica za vse«. — Poglejmo si nekoliko razmere po drugih kronovinah, naprimer na Češkem! Tu je avtodidakt zelo redek, in če ga dobimo, je skoro gotovo zvest »sluga«, ki se mu je posrečilo dobiti zelen ovratnik s protekcijo. Lovci so vsi izprašani. Na ljudi brez državnih izkušenj se ne ozira dandanes tam skoraj nihče.

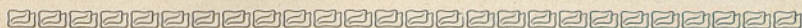
Pa pri nas? Lahko bi jih preštel na prstel! Cenjeni gospodje posestniki in najemniki! Ako vam je kaj do tega, da se ustvarijo tudi pri nas zdrave razmere, odprite šole, (kurze), ki naj izobražujejo varuhe za prihodnost; zahtevajte od njih državno izkušnjo — zakaj tako jih prisilite, da se jamejo učiti. Veselili se boste gotovo ob velikem napredku lova.

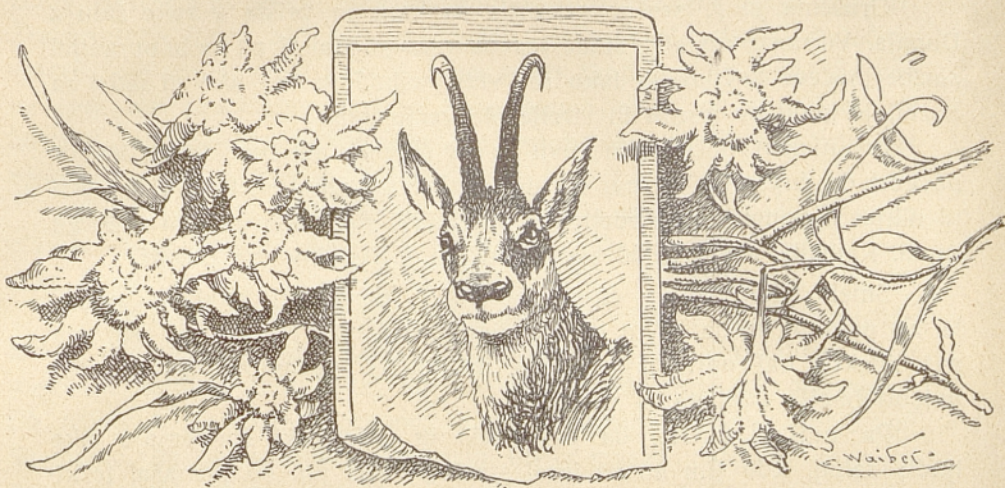
Še nekaj! ... Kje je sedaj kakšna požrtovalnost? Mislim, da je je malo ali pa nič. Plačujte jim dobro, gospodje, potem se ujame še marsikatera lisica več nego sedaj. In slabo plačan uslužbenec se ne bo izpostavljal smrtni nevarnosti, v katero utegne priti vsak dan v boju z divjimi lovci.

Poudarjati je treba, da je napredek potreben povsodi, tudi pri lovu. Koder ni napredovanja, tam se začenja nazadovanje!

Ponatisi ali posnetki brez navedbe vira niso dovoljeni.

Iz lovskega oprtnika

Koliko škode naredi lisica? Bil sem z lovcem na lovu na lisice, da bi dobila mlade iz lukenj; ali imela sva smolo. Ko prideva na hrib k luknjam, dobiva vse pomendrano in polno zajčjih nog, glav, perotnic domačih kokoši, vse še precej sveže. Sled je bil zatorej dober. Takoj pošljeva po orodje in kopljeva dolgo. Vse križema je bilo polno dlake v luknjah, ali lisice nikjer. Bile so že precej velike koncem junija. Pobrala je lisica do takrat 9 zajcev in 29 domačih kokoši v eni vasi. To sem slišal od kmetov. Drugič greva zopet na lisico. Prideva do lukenj, nama še neznanih. Zopet dober sled. Pošljeva po orodje in čakava pri luknji in iščeva s palico, kam drže luknje. Zopet dobiva dlako na palici, pa dlaka je bila na sredi palice. Imela sva tudi dva frmača s sabo, pa nista bila vajena na luknje. Ko sediva zraven luknje s puško v naročju — ssk lisica iz luknje! Dva metra je bilo od luknje do goščave in lisice ni bilo. Potem prineso orodje; kopljeva, zopet nič. Zbogom! Potem jo je čakal lovec zvečer sam. Prišla je k luknji mladica, ki nama je bila zjutraj ušla, in jo je vendar ustrelil. Težaven je lov, ako moraš kopati cele rove v vročini in delati kakor v Sibiriji, pa še za tako majhen uspeh. Za to bi bilo želeti, da bi gojili primerne pse za ta lov, ki je imeniten in da mnogo zabave, ako imaš dobrega jazbečarja ali drugega kosmatinca za to. Saj lisica pobere več zajcev in druge živali ko marsikateri lovec. Ona je najhujša roparica, zlasti kadar ima mlade. Takrat mori vse navzkrižema. Zato le nanje, akoprav sedaj ni njen kožuh dosti vreden.

Uima in gnezda. Neurje ni naredilo gnezdom nobene znatne škode. Gozdne jerebice so dorasle že napol in so si laže pomagale. Le ob vodah, kjer je poplavliva voda, je uničila deloma gnezda fazanom in racam. Gnezda divjih kokoši tudi niso trpela preveč, kvečjemu tam, kjer so taki jarki, da voda dere in poplavi. *V. H.*

Uima in gnezda. V našem medvodskem revirju ni bilo navzlic res hudemu nalivu opaziti nikake škode pri gnezdih divje perutnine, zakaj skoro vsa dosedaj odkrita gnezda so bila izležena. Opažati je mnogo mladih jerebic, fazanov in divjih kokoši. Pač pa je poplavliva narasla Sora več gnezd valečih kakor tudi več

jat že izvaljenih fazanov ter tudi nekaj mladih zajcev na tukajšnjih prodih. Kakor vsako leto, so tudi letos pokončali pri košnji detelje mnogo jerebičjih in fazanjih gnezd.
Rakovnik, 1. julija 1911. Jože Zevnik.

Pismo uredništvu. Recimo: 5 dan srnjakoprška 1911. Dragi gospod urednik! Slabe volje sem in ne zamerite mi, če se hočem zategadelj nekoliko znesti nad „Lovcem“. Jojmene, jojmene! Kam pridemo? Toliko pomagačev, pa drug modrejši od drugega, pa vse mlado, neizkušeno. Nerad se spuščam v kritiko pesmi — pa moram le reči, da niso prav fletne. Vedno te lovčeve brke, pa objemanje, poljubovanje. Ali ni stara gorenjska:

Moj šocelj je jager,
pa hod' po robah,
nos' pušo čez ramo,
pa fajfo v zobeh

mного bolj prirodna, kakor vse one brkaste pesmice Tare Mavčarjeve?

Kako slastno sem prebiral spise „Za kunami“, o čakanju lisice pri klanici („Pri luninem svitu“) in enake spise! Kar z dušo sem bil zraven, ker sem poizkusil in doživel z malimi premembami vse sam.

A sedaj se tako vlačijo za tega bornega vodomca. Od svojega 12. leta sem vedno šaril ob vodi in sem star znanec vodomcu. Prikličem ga na jerebjo piščalko in ga ustrelim, ako mi dela sitnosti. Pogrešam ga že eno leto ob potoku in če pride, gotovo mu ne storim nič žalega. Ob Savi sem vedel lani za mladiče, pa sem jih pustil pri miru, preverjen, da ne narede toliko škode na postrveh, kakor jo naredé same postrvi med seboj, ko velike postrvi žro male. Naposled velja pa tudi ribarsko pravo po mnenju imenitnega športnega ribiča, ki namerava poloviti vse postrvi le s perjenico ali umetno muho.

Našim mladim in nekaterim učenim lovcem in nelovcem so merodajni razni spisi Brehmovi in enake knjige; pa to ni zmeraj prav, saj še večkrat Brehm sam dvomi o raznih trditvah tovarišev, pa jih zavrača mirno in lepo.

Ker poroča zadnji „Lovec“ o beloglavem jastrebu, si dovoljujem pripomniti, da je ta jastreb med starimi gorenjskimi lovci znan po imenu „plešec“ in so pred 50 leti pleščeve numi (Adlerflaum) veljale za najboljša peresa na klobukih divjih lovcev.

In sedaj, gospod urednik, če me niste takoj zagnali v koš, si dovoljujem še na vsa usta povedati, da mi prav nične ugaja izraz: letošnji lov „na letečo divjačino“. Ako lovec vpraša lovca „o perutnini“, bo vprašani gotovo vedel, da gre za jerebice, fazane, prepelice itd. Saj se tudi jelovski lovci povprašujejo o hostnih jerebih, divjih petelinih itd.: Kaj pa letos „kuretina“, in nihče ne misli na domačo. Tudi jelovski lovec imenuje veliko jaro kokoš „mladico“, mladega jarega petelina „lansko pše“ (Vorjähriges Hendl). In ker naj bodo med raznimi spisi tudi pesmice, Vam zapojem v slovo:

Moj očka so ribič,
pa ribce love — pa ribce love,
pri savskem mostu
na skalci sede — na skalci sede,
pa zares.

Hostar.

Divje zveri nekđaj v Beli Krajini. Kakor pripovedujejo, je bilo nekđaj v Beli Krajini, zlasti ob Kolpi, obilo divjih zveri. V Adlešičih pripovedujejo, da je bilo posebno v nekđanjem grajskem gozdu „Bukovlje“, ki zavzema prav veliko prostora med Adlešiči, Preloko, Vinico in Dragatušem, nekđaj mnogo volkov, ki

so bili tem krajem prava nadloga. Saj so imeli pa tudi najboljša skrivališča v tej razsežni hosti, ki ima prav mnogo dolin in drag, grmovja in pečin; tam jih ni bilo lahko zasačiti, posebno še, ker so bili ondi takrat še malone pragozdi. Tako so n. pr. okoli leta 1860. na praznik Vseh svetnikov med 10. sv. mašo raztrgali v tukajšnji vasi Malih Selih pri h. št. 6. šest ovac, ko so bili ljudje pri maši. Bivši grajski logar Andrej Kemperle pa, ki je umrl. l. 1899., star čez 80 let, in je služil v tukajšnjem gradu Podbrežju (Freiturn) čez 50 let, jih je, kakor pripoveduje, ustrelil, odkar je služil v gradu, sam petinštirideset.

Od 1.—9. novembra l. 1890. pa so se klatili v „Bukovlju“ trije medvedje, 2 stara in mladič. Prišli so sem najbrže iz Kočevskih hribov. Lovci so šli trikrat nadnje, in sicer dvakrat iz Črnomlja. Ker je bilo pa medvedov troje, lovcev pa primeroma malo, se niso upali streljati nanje. — Dandanes je v teh hostah obilo srn. Tudi divje mačke niso redke. Meseca novembra in decembra l. 1909. in meseca jan. 1910. in zopet letos istega meseca pa so v „Bukovlju“ sledili in tudi videli celo divjega merjasca. Videli so ga pa tudi še po drugih krajih, na več mestih v Beli Krajini.

Ivan Šaselj.

Volk in Karnjel v volčji jami. Za cvetoče ovčje reje na Notranjskem so se volkovi vedno množili ter prizadevali neizrečeno škodo ovcerejcem. Ker ni smel nihče rabiti puške, so lovili te požeruhe v različno narejene železne pasti, tudi v izkopane jame; njih sledove vidiš še dandanes po gozdovih in pašnikih. Taki kraji so obdržali ime „Pri volčji jami“. Izkopali so na višinah ob razpotju do 2 $\frac{1}{2}$ m velike jame. Pokrivali so jih z vrati, spletenimi od lesenih šib, s takoiimenovano lesu. Ta lesa je bila narejena tako umetno, da se je pod gotovo težo odprla v jamo, udarila navzgor in zaprla jamo. Na lesi, natrošeni z listjem je bila za vabo nastavljena mrhovina, nekoliko pokrita z listjem. Gladni volk je navadno, zlasti pozimi, večkrat vohal vabo okoli jame; naposled pa ga je premagal glad in požrešnost, da je hlastnil po njej ter se zvalil v jamo. Takrat so Lahi „Karnjeli“ krpali kotle po Notranjskem, stavili šipe v okna in skupili junčke z železnimi, precej težkimi kleščami. V hrenoviški okolici pod Nanosom je opravljal ta dela „flikar Tita“, ki je rad pil vince. Šel je neki večer v meglenem vremenu s svojim orodjem v košu, in s kleščami na ramah, vinjen iz vasi Rakovljek po stezi proti bližnji vasi Orehku, kjer je bival navadno. Zgrešil je pot ter ves prestrašen zdrsnil v volčjo jamo. Še večji je bil pa njegov strah, ko je čul godrnjanje nasproti sebe in videl dvoje svetlih pik — volčje oči! Zver je bila pala pred njim v jamo. Škripanje zob in godrnjanje ga je pretresalo po vsem životu. Mislil je, da je pal v pekel naravnost pred peklenščaka. A „Tita“ je bil orjaški, šaljiv in srčan človek. Prijel je svoje velike klešče ter jih odpiral in zapiral tako, da so močno šklepetale. In tako sta s „kudičem“ vsak na svoji strani čepela vso noč. Tita, naslonjen s hrbtom na svoj koš, je mrmral v svojem strahu proti kudiču: „Dersi ga ti svoja banda in jes ga bom ta svoja“. Tako je pripovedal pozneje sam večkrat. Ko se je jelo daniti, je prišel nastavljalec gledat, ali se je kaj ujelo v jamo. Videl je, da na lesi ni listja ne vabe. Mislil je, da je volk v jami in vzkliknil veselo: „Aha, si notri!“ Kar je slišal iz jame človeški glas: „Ma sva ga dva, permadusi!“ Ves osupel je vprašal: „Kdo je notri?“ In Italijan je odgovoril iz teme: „Flikar Tiča in an drugi kudič!“ Mož je previdno pogledal v jamo in zagledal Tita s košem v neprijetni družbi kosmatega volka. Naglo je šel v Rakovljek po lovce. Potegnili so Tita iz jame in ustrelili volka. Ko je poknila puška, se je Tita globoko oddahnil in vzkliknil: „Buk se smili na duša muj kumpanj!“

Zelen Josip.

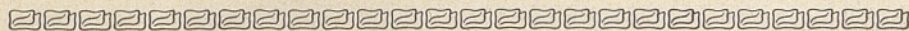
Nekaj o ruševcu. 25. in 26. junija t. l. sem šel na Veliko in Malo Planino gledat, kaj delajo ptice. Prišel sem za letos prepozno. Dobil nisem niti repa. Vsi

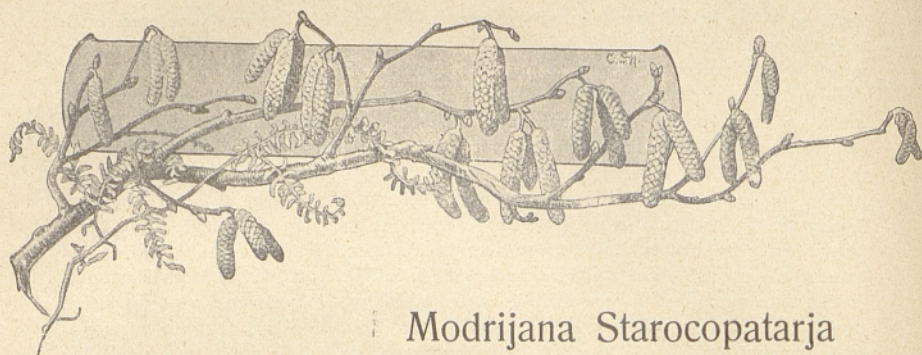
ptiči so imeli že ali izpeljane ali pa vsaj godne mladiče, ker vse stare smo videli s hrano v kljunu. Na take ptice strelja le brezsrčnež, ki ne pomisli, kake grozne smrti pogine potem ves zarod, ki mu je brezbožna roka človeka, ki ima doma morda tudi majhne otročiče, odstrelila očeta in mater. Spotoma sem izvedel, da gnezdi tam nekje za Vetrnico na Veliki Planini tudi ruševka. Osupnilo me je na Veliki Planini tudi prav pičlo število raznih ptičjih vrst; pripisoval sem to deloma hudemu vetru, ki je bril posebno ponedeljek, dne 26. junija, in potem baje še nekaj dni po Kamniških planinah. Nazaj grede sem se oglasil pri vrlem lovcu g. Karlu Prelesniku v Stahovici. G. Prelesnik in pa g. Jernej Kemperle v Kamniku sta menda zdaj edina prava lovca, ki poznata vsak kotiček Kamniških planin, edina, ki jima ni nobena pot predloga in nobena steza prestrema, kadar gre za lovske stvari. Pri kozarcu izvrstnega cvička smo uganili to in ono. Razodel sem mu tudi svoja opazovanja o pojemajočem številu posameznih ptičjih vrst na Veliki in Mali Planini. Vidno žalosten mi je pri-trdil. Na moj ugovor, da je morda le živina vzrok, da je ptic vsako leto manj, ker jo priženo ravno o sv. Petru in Pavlu na Planine, ko imajo tam gnezdeče ptice izležene ali pa že izpeljane mladiče, mi je g. Prelesnik pripomnil, da na planine gonijo živino že stolelja in stoletja, da je pa le še zadnja leta opazovati, kako poj-majo ptiči. Posebno o ruševcu mi je pripovedoval, da je bilo to pred toliko leti vse drugače. Ko je šel na lov na Veliko ali Malo Planino, jih je bilo naenkrat 8–10 okoli njega, povsod je pihalo in grulilo, tako da ni vedel, po katerem bi streljal. Po sta-tističnih izkazih so ustrelili v tekočem stoletju v kamniškem okraju največ ruševcev l. 1904. in sicer 10; l. 1001. 9, l. 1902. in 1903. po 8, sicer pa po 4 in 2. Lov na ruševca je pri nas težaven in zahteva pravega lovca; kaj takega pa ni za naše re-kordavzarje! Najboljši spis o ruševcu je priobčil v našem lovskem slovstvu dozdam g. dr. Sch. na str. 73–75 lanskega „Lovca“. Ta spis temelji na lastnih izkušnjah; iz njega prav čutimo pristin planinski zrak!

Dr. J. P.

Črno štorckljo — *Ciconia nigra* (L.) — so zatrli skoraj že popolnoma, ozir-se je umaknila pred prodirajočo in uničujočo prosveto, tako da opazimo le ob po-mladanski in jesenski selitvi semtertje še katero, kakor pravi že Erjavec na str. 220 tretjega dela svojih „Domačih in tujih živali“. Še redkeje so pa dežele, kjer gnezdi črna štorcklja. Tem moramo prištevati tudi Kranjsko, česar pa Erjavec gotovo ni vedel, ker bi sicer ne bi bil trdil, da „na potu leti skoz naše kraje“, temveč bi bil izrecno omenil, da gnezdi ta krasna ptica na Kranjskem. Kakor mi je pripovedoval veleindu-strijalec g. Gabr. V. Jelovšek, je bilo tako gnezdo na visoki strmi pečini v Ljub-ljanskem vrhu. Mladiči so se izpeljali srečno. Ne tako letos. Meseca maja t. l. je namreč ustrelil logaški lovski čuvaj neznanega ptiča, ki so ga potem spoznali za črno štorckljo; kolikor se je bilo že izleglo mladičev, so poginili od gladu, druga močno zaležena jajca so se pa izpridila. To je bilo morda zadnje gnezdo na Kranjskem; vsled nezmislne in brezvestnega dejanja tega lovskega čuvaja se je morda tej plahi ptici za vedno pristudilo gnezdenje na Kranjskem. Tak vandalizem se mora ožigosati javno. Jalov je izgovor, da ni vedel, da je to črna štorcklja, ker je streljal, ne da bi bil preje spoznal ptice. In tembolj je obsojati tako ravnanje, ker med pra-vimi lovci velja pravilo, da streljaj le na tako divjačino, katero si natanko spoznal in določil pred strelom, Taki in enaki „streljači“ mislijo, da morajo streljati, ako se le prikaže kaj letečega, in so obstrelili, ako ne celo ustrelili večkrat že človeka. Sploh je pa črno štorckljo prepovedano streljati po zakonu o varstvu ptic z dne 20. julija 1910, dež. zak. št. 27, in prestopke je kaznovati z globami do 50 K!

Dr. J. P.

Modrijana Starocopatarja zlati nauki.

Spisal Rado Murnik.

Kobalež. Oča, vaša puška je pa popolnoma zarjavela in sajasta. *Starocopatar* (samozadovoljno). Popolnoma, kajpa.

Kobalež. Ali je ne snažite nikdar?

Starocopatar (začuden). Puške? Jaz, *Starocopatar*, da bi snažil pušo? Kaj pa pravzaprav misliš o meni, čudni mladenič?

Kobalež. Ne zamerite mi, oča, ako sem vas užalil in nehotoma zinil kaj takega, kar vam ni povolji.

Starocopatar. Moder lovec ne očedi puške nikdar. Tudi ne utegne. Človek ima ves dan toliko dela.

Kobalež. In zvečer mora sedeti v gostilnici. Tako ni nikdar prost. Hudo je na svetu. Mislil sem le, ker —

Starocopatar. (še vedno nejevoljen). Kako le moreš misliti kaj tako slabega o meni? S čim sem zaslužil kaj takega?

Kobalež. Mislil sem le, ker pišejo, da jih je treba čistiti, puške.

Starocopatar. Ta je bosa! Aha, pišejo! Pa naj pišejo, kar hočejo! Drugega pametnega dela nimajo nobenega, pa čečkajo, da jih ne sne dolgčas. Izmišljujejo si vsake sorte neumnosti pa pišejo, pišejo. Še večje prismode so pa tisti, ki bero in jim verjamejo. Saj veš, moj neumni stric Janez Durak, po domače Trapov, je imel trakuljo, tisto glisto, ki je tako dolga, da še sama ne ve, kje je njen konec. Durakov Janez je tudi bral take prazne čenče, bral je, da mu jo odpravi ne vem že kdo prav poceni, za petak. Dal se mu je zdraviti. Zdaj ima pa Durak celc dve trakulji, lej! Česa ne pišejo dandanes! In celo norca se delajo iz modrih lovcev.

Kobalež. Ali berete tudi vi?

Starocopatar. Včas. Berem, pa se jim smejam. Zato je zdaj vse tako narobe, ker ne poslušajo starih ljudi. Da hudič pase polhe, tega

že tudi ne verjame noben hudič. Vera peša. Stare ljudi je treba poslušati, izkušene ljudi, ne pa učenih škriccev, ki ne vedo nič. Zakaj pa gremo rakovo pot? Zato, ker hoče jajce več vedeti, kakor stare kokle stara mati.

Kobalež. Pišejo, da nekateri lovci uganjajo nečistost s pušami.

Starocopatar. Naj čakajo in mažejo, saj je papir poceni.

Kobalež. Pipo pa le snažite, pipo?

Starocopatar. Pipo pa, seveda. Vsak teden. Tudi zobe sem si čistil svoje dni pri vojaki, zakaj drugači so me zaprli, duše salamske, in še nobene menaže mi niso dali in povrhu sem moral spati na golih dilicah.

Kobalež. Oča, zakaj pa pipo?

Starocopatar. Lej ga Jurčka! Zato, da se ne zamaši. Ali ne kadiš?

Kobalež. Ne, samo čikam. In flinta se ne zamaši? Tisti svinec, pravijo, svinec od šiber se prime in nabere ob cevi znotraj, veste.

Starocopatar. Nič ne de. Puška se ne zamaši. Puška se sama usekne pri vsakem strelu. In prav nič ji ne škoduje, če je sajasta in kosmata. Saj je tudi okajena pipa boljša kakor nova.

Kobalež. Potem bi bilo najbolje, ako bi natresel saj v cev?

Starocopatar. Ne bi bilo napačno. Toda bolje je, da se nabero same.

Kobalež. In ne mažete puške tudi nič?

Starocopatar. O nič, nič.

Kobalež. Čemu pa prodajajo potem mazilo za orožje?

Starocopatar. Menda za kratek čas.

Kobalež. Kaj pa, če se vam flinta razleti?

Starocopatar. Naj se pa.

Kobalež. In vam odnese glavo?

Starocopatar. Umreti mora človek tako ali tako, z glavo ali brez glave. Sicer pa lovim že trideset let, pa mi še ni nikdar odneslo betice.

Kobalež. Verjamem.

Starocopatar. Moj prijatelj Miha je čedil svojo risanico vsako prestopno leto pred Veliko nočjo. Svaril sem ga zastonj, dedca svoje-glavega. In lej! Pred svetim Miklavžem je šel streljat zajce, pa mu je razneslo pušo!

Kobalež. Samo vsako četrto leto je snažil pušo, pa mu jo je vendarle razneslo!

Starocopatar. In odneslo mu je klobuk, star, zanikaren klobuk, takoimenovano šoto ali klofeto. Koliko je pa manjkalo, da mu ni vzelo glave, glave? In tedaj je sklenil Miha, da ne osnaži svoje flinte nikdar

več, in če bi se svet podr! Vidiš, Kobalež, če bi bil Miha večkrat čistil puško, pa bi mu bilo odneslo še bučo!

Kobalež. Kajpa, kajpa.

Starocopatar. In kaj se je pripetilo Komatarjevemu Joži? Joža je bil tudi taka zaslepljena betica in je puško drgnil in drgajsal in mazal, kadar je količkaj utegnil. Ko jo je nekoč čistil in čedil prav goreče — na, ga je zadela pa kap! Ako bi bil možakar miroval, bi se še danes veselil božjega solnčeca.

Kobalež. Pa res. Hvala lepa za vaše zlate nauke. Nikdar se ne izpozabim tako hudo, da bi šel snažit pušo, nikdar ne, dokler me ne zapusti sveta Katarina in prava pamet. Ko pridem domov, vlijem takoj malo gnojnice v cev in obesim pušo v dimnik h klobasam. Ni hudič, še ne bo prav kmalu tako zarjavela in umazana, da jo bo veselje gledati. Juhu!

R I B A R S T V O

V dobi lipanov.

Kar se drsti v naših vodah, se je dodrstilo z malimi izjemami vse: ščuke, postrvi, sulci, lipani in tudi belice so gotove z ženitovanjem.

Njihova ljubezen je minila, in kar je ostalo, je vsakdanji boj za obstanek.

Sedaj prijemlje na trnek, na vsakovrstno vabo, morda ponosnega sulca izvzemši, vse, čemur velimo riba. Gospodom črvarjem in prijateljem testene in krvne vabe, sirarjem in kruharjem, zlasti pa kobiličarjem je prišel vrhunec sezone.

A tudi športsmen se nima pritoževati, niti perničar, niti metavec. Postrvi prijemljejo še vedno dokaj dobro na veliko muho, šarena postrv nudi celo prav sedaj najboljši šport. Tudi pestrobojni lipan, ki se je od majnika sem nekaj kujal in se rajši pečal z vodnimi polžki in ličinkami, se je spomnil svojih drobnih muh in mušic in je pričel strastno skakati za njimi — kajpada samo ob večernih urah, ali pa zjutraj prav zgodaj. Ko se je dobro zdanilo, ob $\frac{1}{2}4$ zjutraj, ti v dobrih vodah, zlasti med plitvimi valovi že obvisi na trnku; od $\frac{1}{2}6$ do 8. je lov najboljši, potem traja še kako uro in je krog $\frac{1}{2}10$. končan. Po štirih popoldne, še bolje krog 5. je računati zopet na lov, ki traja potem do trde noči.

Lipani ljubi najdrobnejše mušice, in na to se treba trnkarju v prvi vrsti ozirati. Često skače samo po najdrobnejših, komaj vidnih mušicah,

katerih ni možno ponarediti prav radi njihove drobnosti. Take večere je potem seveda tudi lov skoroda brezuspešen.

V primeri s postrvo ni lipan dokaj plah, in če se le malce skrivaš, ali če bredeš v vodi, smeš računati na plen. Starejši lipani so seveda pretkani; mnogi ti ostanejo celo v tvoji neposredni bližini, takorekoč pod nogami, in ignorirajo tudi tvoje najlepše muhe-peresnice.

Dočim zahteva lov na postrvi v prvi vrsti skrivanja, pa zahteva oni na lipana zato najfinejših poalov (končnic). Čim čistejša je voda, čim mirnejši tolmun in njegova gladina, tem finejših vrvic in končnic je treba. Z debelejšimi poali opraviš svojo stvar kvečjemu v valovih in v mraku.

Tudi glede posameznih lučajev je lipan bolj občutljiv nego postrv. Peresnic, ki ne padejo lahko kakor snežinka na površino vode, ti ne vzame izlepa kak boljši lipan. Čisto brezuspešni pa so lučaji, pri katerih udari vrvca na vodo s hruščem.

Iz vseh teh vzrokov je lov na lipane dosti težavnejši, kot na postrvi, in zahteva najbolj izurjenih perničarjev in najfinejšega orodja. To ima zopet za posledico, da uide mnogo pravilno nasajenih lipanov, zlasti pri njihovih strastnih skokih iz vode, bodisi da potržejo končnice, da si prerežejo mehko-mesni, kot so, ustni, ali da si izmajajo trnek iz njih. To se da še najbolje preprečiti s trnki-dvojčki. Ti seveda imajo zopet napako, da so sorazmerno težki, in da je pravilen met ž njimi dokaj težji nego z mušicami, montiranimi na trnek samoost.

Pri izberi muh in mušic za lipanji lov treba paziti v prvi vrsti na fini poal. Kar se po naših prodajalnicah dobiva podobnega blaga, je manj ali nič vredno; to niso poali za lipane, ampak volovske žile, uporabne kvečjemu za lov na postrvi in kvečjemu za tisti fini lov, kjer mečeš ujete ribe čez glavo vprek in nazaj na travnik.

Glede barv lipanjih mušic bodi povedano, da zahteva lipan šarene, pestrobodne, lesketajoče se muhe. Zelene in rdeče mušice, pretkane z zlatimi nitmi, ali napravljene iz pavjega ali podobnega kovinasto blestečega se perja, so najboljše. Med najboljše muhe te vrste je prištevati Alexandra-fly (najmanjši izdelek) in dr. Robidovo Carniola-fly, ki morda še prekaša prvo. (Obe je dobiti pri Reddichu v Londonu, ali pri H. Storku v Monakovem.) Alexandra-fly je muha v ožjem pomenu besede, Carniola-fly je brenčavka (Palmer). Poleg teh muh so priporočne drugovrstne, kakor smo jih opisali zgoraj.

Ako resumiramo, zahteva lipan: izbornega perničarja s fino pernico, tenko vrvico, najfinejšo končnico in najdrobnejše, lesketajoče muhe. Kdor doslej ni poizkušal s takim lovnim orodjem, naj poizkusi odslej — ne dvomimo, da ne bi imel sreče.

Iz ribarske mreže.

Ribiška sreča. Kakor se nam poroča, je pred kratkim ujel g. S. 1 $\frac{1}{4}$ kg težkega lipana. To je gotovo že precej redek plen. Najtežjega lipana je — kolikor nam znano — ujel neki trnkar v Ljubljani. Lipan je tehtal nekoliko nad 3 kg. Do 2 kg težki lipani so izredno redki, in se dobe skoro izključno le pri izviru Ljubljane na Vrhniki.

Sezona na ščuke. Dočim je najboljši čas za lov na ščuke v severnih krajih oktober, prijemljejo ščuke pri nas najrajše julija in avgusta. Tedaj gredo tudi največji eksemplari na trnek in v nekaterih dneh grabijo kot besni: znani so prigodki, da je ščuka po petkrat in večkrat zletela s trnka, da se je tudi močno porezala, da se je pa ujela naposled vendarle.

Mnogo ščuk je dobiti v Rači, t. j. v lhanskem revirju g. Janežiča, župana v Domžalah. Rača ne premre samo mnogo ščuk, ampak tudi velikih. Ščuke, tehtajoče po 4 kg niso ondi nikaka redkost. Gostoljubnost g. Janežiča je znana in trnkarjem, ki imajo veselje do tega športa, kakor se nam poroča, ustreže gosp. zakupnik po možnosti vedno rad.

Listnica uredništva.

Vse cenjene sotrudnike prosimo vljudno, da pošiljajo rokopise vsaj do 3. dne vsakega meseca, ako žele, da priobčimo njih spise še v številki onega meseca. Prepozno pošiljanje povzroča mnogo nepotrebne zamude, moti popravo korekturnih pol in ovira pravočasno izhajanje lista. Lovski pozdrav!

Listnica upravištva.

Vsem gg., ki do 10. julija t. l. niso še poravnali članarine, oziroma naročnine, smo priložili pošne položnice. Kdor se tudi sedaj ne odzove, od tistega izterjamo 5 K s poštnim plačilnim nalogom.

MALA OZSANILA.

Kupim lepo ustreljenega svežega kragulja, kanjo ali sovo. Prodam več vrst nagačenih ptic, posebno pripravnih za šolske zbirke. — Viktor Herfort, preparator v Ljubljani, Stanko Vrazov trg 1.

Naprodaj je 2 $\frac{1}{2}$ leta star frmač nemške kratkodlake pasme, kostanjevih lis, 70 cm visok. Pes je dovršeno dresiran na suhem in v vodi, je zelo poslušen in izboren aporter. Naprodaj je zelo poceni. — Jos. Krošelj, praktikant, Sromlje 21 pri Brežicah.

Naprodaj je 8 tednov star pes »frmač« jako dobre ruse. Več se izve pri J. Riharju v Logatcu.

Proda se dobro ohranjena trocevka $\frac{12.12}{8}$ za brezdimni smodnik. Cena 140 K. Kje pove upravištvo.

Lovski koledar za mesec avgust.

Streljati se smejo :

Na Goriškem :

Divji kozel, srnjak, poljska jerebica; od 16. avgusta dalje: prepelica, kljunači, golobje, močvirne ptice in divje race.

V Istri:

Divji kozel, srnjak, prepelica, kljunači, golobje in močvirne ptice.

Na Koroškem :

Jeleni, divji kozli, divje koze jalovke, srnjaki, divji petelin, ruševce, gozdni, snežni in skalni jerebi, močvirni kljunači, divje gosi, divje race, tukanice; fazan, poljske jerebice in prepelice od 16. avgusta dalje.

Na Kranjskem :

Jelen, damjak (lanjec), divji kozel; divji kozliček, divja koza, in divja kozica od 16. avgusta dalje; srnjak, gozdna, snežna in skalna jerebica, potem prepelica, poljska jerebica in kljunač od 16. avgusta dalje; velika divja rasa, divje race, gosi, močvirni in povodni ptiči.

Na Štajerskem :

Jeleni, jelenčki, košute, košutice, divji kozli, divji kozlički, divje koze, divje kozice, srnjaki, fazani, poljske jerebice, gozdne jerebice, snežne in skalne jerebice, prepelice, močvirni kljunači, divje gosi, divje race in tukanice.

V Trstu in okolici:

Divji kozel, srnjak, prepelica, kljunač, divji golob, divja rasa, kozica, priba, kosec, divja gos, divji labod ter druge povodne in močvirne ptice; poljska jerebica od 16. avgusta dalje.

Opomba. Streljati se smejo seveda tudi roparice in ujede.

Ribarski koledar za mesec avgust.

V lovopustu so:

Na Goriškem in Kranjskem:

Račje samice.

Opomba. Za Istro in Trst z okolico ni nikakih ribarskoprajnih določb.

POPRAVEK. Lovski in ribarski koledar na str. XXVI. zadnje številke veljata za mesec julij in ne za junij.

Pogin roparicam!

Najušpešnejše sredstvo za zastrupljanje lisic in drugih roparic je — **stihnin**. Če ga prav uporabljáš, je uspeh zajamčen. Ta izredno hudi strup, kakor tudi **arzenik** in **arzenikovo milo**, ki ga rabijo entomologi, ter vsi drugi v tehnične namene služeči strupi se dobivajo proti izkazu oblastvenega dovoljenja pri

➔ **„ADRIJI“**, ➔

drogeriji in koncesijonirani prodajalnici strupov,
v Ljubljani, Šelenburgova ul. 5.

Dobe se tudi nalašč za lisice prikrojene kroglice!

Žive zajce, fazane, jerebice, uharice

za lov v kolibah, potem vsakovrstno živo divjačino priznano
najboljše in najmočnejše kakovosti oddaja

F. Živse nasl., Pilz, izvoz divjačine, Tropava.

Kupuje vsakovrstne živali in živo divjačino.

➔ Najstarejša češka trgovina s kožami ➔

F. VLK v PLZNU (Češko)

➔ priporoča najfinejše potovalne in lovske kožuhe, hlače iz ➔
➔ ovčine in iz usnja divjih maček, ter odeje za vozove in sani. ➔

➔ **Prevzema vsa krznarska dela!** ➔

➔ **Kupuje vse vrste kožuhovin!** ➔

Strojarnica

Vse v največji izberbi in po najnižjih cenah!

Barvarnica

Izdajatelj: „Slovensko lovsko društvo“. — Odgovorni urednik: Anton Martinc.
Tisk J. Blasnika nasl. v Ljubljani.

ALBIN SCHWEITZER

preparator in dermoplastik

v LJUBLJANI, Kapitelska ulica šte. 5

se priporoča gg. lovoom

za prepariranje vsakovrstnih živali.

Delo ceno in brez konkurence naravno!

PRIPOROČILA:

Z Vašim delom sem zadovoljen, je prav čedno.
Dr. Iv. Lovrenčič.

Gospodu Albinu Schweitzer-ju v Ljubljani.
S petelinom, ki ste mi ga nagačili, sem zelo zadovoljen.
Ljubljana, 17. marca 1909. Stanko Rudež.

Ludovik Borovnik, puškar v Borovljah (Ferlach)

Prilporeča najmodernejše puške
za lov, drocevice, risanice,
trocevice

Manlicher-repetirke, pripravne
za lov z najboljšim strelinim
učinkom

Manlicher-Schönauer-repetirke. Browning-pištole,
kakor pištole zistem „STEYR“, zrna 6.35 in zrna 7.65
z originalnimi cenami. — Priporoča se tudi za izdelovanje novih
kopit in novih cevi. Popravlja vsakovrstne stare puške po najnižjih cenah.

JOSIP ROJINA LJUBLJANA

Krojačnica za gospode.

Elegantne obleke.

Najnovejši kroj.

Priporoča vsakovrstnih športnih, lovskih oblek in lovskih uniform.

V zalogi najfinejše, angleško, trpežno blago.

Elegantne promenadne obleke in uniforme vseh vrst.

Točna, solidna in hitra postrežba.

Cene zmerne. Postrežba točna.

JULIJA STOR

LJUBLJANA, Prešernova ulica št. 5
poleg Mestne hranilnice.

Največja zaloga moških, ženskih
in otroških črevljev iz najboljših
— tovaren, domačih in tujih. —

Lovcem priporoča pristne
gojserske gorske črevlje.

Pozor g. lovci!

Za nagačanje raznovrstnih živali se priporoča

IVAN ROBIDA

v Ljubljani, Tržaška cesta št. 22.

Fina strokovnjaška izvedba. Najnižje cene. Na
željo odnašam in donašam tudi sam domov; zado-
stuje naročilo z dopisnico.

Viktor Herfort, preparator,
Stanko Vrazov trg 1-
v Ljubljani poleg šentpeterskega mostu
se priporoča za prepariranje vsakovrstnih živali.
Delo solidno in izborno. — Cene nizke.
Mnogo priznanj od različnih zavodov in
lovcev na razpolago.

Fr. Ševčik, puškar

Ljubljana

Židovska ulica št. 8.

Velika zaloga pušk in samokresov najnovejšega sistema,
lastnega izdelka, kakor tudi belgijskih, avstrijskih in čeških
strogo preizkušenih pušk z najboljšim strelnim učinkom. Posebno se priporočajo moje obširne
znane lahke trocevice s Kruppovimi cevmi in puške brez petelinov za brezdimni smodnik.
Novo! Avtomatične Brovning-puške, kalib. 16 in 12, z neprekosljivim strelnim učinkom.
Avtomatične Brovning- in Steler-pištole. **Velika zaloga vseh lovskih potreb-**
ščin po najnižjih cenah. Popravila in naročbe se izvršujejo točno in zanesljivo.

Cenovniki na zahtevo zastoj in poštne prosto.

IV. BONAČ

Knjigoveznica, kartonaža, trgovina papirja

pisarniških potrebščin itd.

Ljubljana, Selenburgova ulica 5.

Vzorci in ceniki papirja na razpolago.